

AJUDANT A VIURE

Ens calen testimonis

La proposta vocacional pot tenir més efecte quan va acompanyada per un testimoni de qualitat d'aquelles persones que han donat una resposta positiva a la crida del Senyor en el ministeri sacerdotal o en la vida consagrada. Això és el que ve a dir el Missatge de Benet XVI per a la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions d'aquest diumenge.

Realment la història de la meva vocació (com la de molts altres) va unida al testimoni de capellans als quals he vist viure amb alegria el do total de si mateixos i la seva generosa entrega de cada dia. I a més, no han tingut cap inconvenient en con-

vidar-me en el seu moment a fer donació de la meva vida en aquest ministeri.

La Jornada Mundial de Pregària és avui una preciosa oportunitat perquè els joves (i els no tan joves) reflexionin sobre què haurien de fer de la seva vida: moltes de les nostres comunitats, i tantes altres arreu del món, no tenen un prevere al seu servei amb disponibilitat suficient i ni tan sols poden celebrar l'Eucaristia dominical a la que tenen dret.

Per la meua part, vull demanar avui als membres de l'Església de Lleida dues coses: que intensifiquin la pregària per aquesta intenció, de manera confiada i permanent en cada comunitat, perquè la vocació al ministeri i a la vida consagrada és un do i ha de ser fruit de l'Esperit que bufa on vol (Jo 3,8); però també que mirin si, en consciència i a la llum d'aquest mateix Esperit, no haurien de fer la proposta directa i explícita a algun membre de la pròpia comunitat, del propi grup o de la pròpia família, perquè prenguéssin la decisió ben concreta de lliurar la seva vida en favor dels altres d'una manera plena en aquest servei ministerial, fent al món aquest do impagable que és presentar el Crist i la seva Paraula com a l'únic camí per a fer nova la humanitat i, a més, possibilitant a tants la celebració dels Sants Misteris de la Salvació.

Com ens diu el Papa, la fecunditat de la proposta vocacional depèn primàriament de l'acció gratuïta de Déu, però tots sabem que Déu s'ha valgut habitualment de les mediacions humanes per anar cridant uns i altres. La Bíblia i la història de l'Església mostren abundantment com aquesta flama de la crida ha anat passant d'uns als altres i com, fins i tot, alguns dels cridats, després d'haver experimentat el goig d'aquest descobriment, han sentit la necessitat de comunicar-ho a un altre. El mateix missatge papal recorda els casos de Pere, Joan, Andreu, Natanael, Bartomeu i Felip, tots ells deixebles de la primera hora que han anat compartint la seva experiència del Crist i responant a la crida amb fidelitat i confiança (Jo 1,41-45).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Seròs festeja el seu Sant Àngel

És un dia especial de festa. Moltes persones del poble de Seròs el celebren amb dignitat. Ben mudats, en signe de respecte. Cada any, el divendres després de Pasqua és el Sant Àngel.

Eren temps de pesta i mort, segles fa. Sentint un soroll inhabitual, una dona percep un cavaller amb una espasa de foc a la mà. Sembla lluitar contra una força invisible. La pesta és cremada, destruïda definitivament. El poble comprèn que el genet era un àngel. I decideix, vota recordar aquell

dia com a dia de vida. És el divendres després de Pasqua.

El Sant Àngel aplega a molta gent i la processó recorre els carrers que va seguir. Totes les generacions hi són ben presents i els padrins porten llurs néts, com per transmetre'ls la tradició. Tots saben a Seròs que un àngel és un enviat de Déu que porta un missatge als humans: ahir com avui, Déu és el Déu de la vida, que s'alegra de veure els humans integralment sans i portadors de vida, solidaritat.

Josep Alexandre Baró

Lleida i els concilis tarraconenses

► Per celebrar el 15è aniversari del darrer Concili Provincial Tarraconense (CPT) (1995), una taula rodona tindrà lloc el dilluns 26 d'abril, a 2/4 de vuit de la tarda, a la sala d'actes de la Universitat de Lleida.

—«Els concilis ildenses de la província eclesiàstica tarraconense a l'edat mitjana (546-1460)»: Dra. Roser Sabanés, Dr. Joan López i Dr. Josep M. Sans.

—«Commemoració del 15è aniversari del darrer concili provincial tarraconense»: Dr. Joan Viñas.

—«L'aplicació del CPT a la diòcesi de Lleida»: Mons. Joan Piris, bisbe de Lleida.

Coordinació: Dr. Ramon Prat, director de l'IREL.

Festa de la Mare de Déu de Montserrat

TRIDU

Dissabte 24 abril, a les 8 tarda.—Eucaristia a la capella-santuari de la Mare de Déu de Loreto a Llardecans, en commemoració del seu 250 aniversari.

Diumenge 25, a les 12 migdia.—Eucaristia a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida, en el seu cinquantenari.

Dilluns 26, a les 10 nit.—Vetlla de Santa Maria al Monestir de Montserrat. La Confraria organitza un autocar per assistir a la Vetlla. Sortirà a les 6 de la tarda del pàrking del Camp d'Esports. Preu: 15 €. Informació i inscripcions: Llibreria Ramon Lluill: c/ La Palma 10, tel. 973 282 423. Confraria: Tel. 973 270 338.

Dimarts 27, DIADA DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT

Actes a la Catedral de Lleida: a les 9 del matí: Eucaristia, a l'altar de la patrona. A les 7 de la tarda: Visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat. A 2/4 de 8 de la tarda: Concelebració eucarística, presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris Frígola. Hi haurà la tradicional ofrena de flors, a la qual tots els fidels i ciutadans, així com parròquies, entitats i centres culturals hi podran contribuir.

DIUMENGE IV DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 13,14.43-52)

En aquells dies, Pau i Bernabé continuaren el seu viatge des de Perge i arribaren a Antioquia de Pisídia. El dissabte entraren a la sinagoga i s'asseguraren. Quan ja es dispersava la gent reunida a la sinagoga, molts dels jueus i dels prosèlits seguiren Pau i Bernabé. Ells els parlaven, mirant de persuadir-los que es mantinguessin fidels a la gràcia de Déu. El dissabte vinent gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor. Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau. Però Pau i Bernabé els respongueren amb valentia: «Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: "T'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra".»

Quan sentiren això els qui no eren jueus, se n'alegraren, i lloaven la paraula del Senyor. Tots aquells que Déu havia destinat a la vida eterna es convertiren a la fe. La paraula del Senyor s'escampava per tota la regió.

Però els jueus instigaren les dones devotes més distingides i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé, fins que els expulsaren del seu territori. Ells, en senyal de protesta, s'espolsaren els peus sobre els qui els feien marxar, i se n'anaren a Iconi. Els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant.

▶ Salm responsorial (99)

R. *Som el seu poble i el ramat que ell pastura.*

Aclameu el Senyor arreu de la terra, / doneu culte al Senyor amb cants de festa, / entreu davant d'ell amb crits d'alegria. R.

Reconeixeu que el Senyor és Déu, / que és el nostre creador i que som seus, / som el seu poble i el ramat que ell pastura. R.

Que n'és de bo, el Senyor! / Perdura eternament el seu amor, / és fidel per segles i segles. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 7,9.14b-17)

Jo, Joan, vaig veure una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans. Un dels ancians em digué: «Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs. Per això estan davant el tron de Déu, donant-li culte nit i dia dins el seu santuari. El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 10,27-30)

En aquell temps, digué Jesús: «Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 13,14.43-52)

En aquellos días, Pablo y Bernabé desde Perge siguieron hasta Antioquia de Pisidia; el sábado entraron en la sinagoga y tomaron asiento. Muchos judíos y prosélitos practicantes se fueron con Pablo y Bernabé, que siguieron hablando con ellos, exhortándolos a ser fieles a la gracia de Dios.

El sábado siguiente, casi toda la ciudad acudió a oír la palabra de Dios. Al ver el gentío, a los judíos les dio mucha envidia y respondían con insultos a las palabras de Pablo. Entonces Pablo y Bernabé dijeron sin contemplaciones: «Teníamos que anunciaros primero a vosotros la palabra de Dios; pero como la rechazáis y no os consideráis dignos de la vida eterna, sabed que nos dedicamos a los gentiles. Así nos lo ha mandado el Señor: "Yo te haré luz de los gentiles, para que lleves la salvación hasta el extremo de la tierra".» Cuando los gentiles oyeron esto, se alegraron y alababan la palabra del Señor; y los que estaban destinados a la vida eterna creyeron.

La palabra del Señor se iba difundiendo por toda la región. Pero los judíos incitaron a las señoras distinguidas y devotas y a los principales de la ciudad, provocaron una persecución contra Pablo y Bernabé y los expulsaron del territorio. Ellos sacudieron el polvo de los pies, como protesta contra la ciudad, y se fueron a Iconio.

Los discípulos quedaron llenos de alegría y de Espíritu Santo.

Faç del Crist crucificat (fragment).
Pintura del Greco.

Museu del Prado, Madrid

▶ Salmo responsorial (99)

R. *Somos su pueblo y ovejas de su rebaño.*

Aclama al Señor, tierra entera, / servid al Señor con alegría, / entrad en su presencia con vítores. R.

Sabed que el Señor es Dios: / que él nos hizo y somos suyos, / su pueblo y ovejas de su rebaño. R.

El Señor es bueno, / su misericordia es eterna, / su fidelidad por todas las edades. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 7,9.14b-17)

Yo, Juan, vi una muchedumbre inmensa, que nadie podría contar, de toda nación, raza, pueblo y lengua, de pie delante del trono y del Cordero, vestidos con vestiduras blancas y con palmas en sus manos. Y uno de los ancianos me dijo:

«Estos son los que vienen de la gran tribulación: han lavado y blanqueado sus vestiduras en la sangre del Cordero. Por eso están ante el trono de Dios, dándole culto día y noche en su templo. El que se sienta en el trono acampará entre ellos. Ya no pasarán hambre ni sed, no les hará daño el sol ni el bochorno. Porque el Cordero que está delante del trono será su pastor, y los conducirá hacia fuentes de aguas vivas. Dios enjugará las lágrimas de sus ojos.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 10,27-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Mis ovejas escuchan mi voz, y yo las conozco y ellas me siguen, y yo les doy la vida eterna; no perecerán para siempre, y nadie las arrebatará de mi mano. Mi Padre, que me las ha dado, supera a todos y nadie puede arrebatarlas de la mano del Padre. Yo y el Padre somos uno.»

COMENTARI

Jesús, el Bon Pastor

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): 1Co 2,1-10 / Sl 118 / Mt 5,13-16 □ **dimarts**: Ac 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47 □ **dimecres**: Ac 12,24-13,5a / Sl 66 / Jn 12,44-50 □ **dijous**: 1Jn 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30 □ **divendres**: Ap 13,26-33 / Sl 2 / Jn 14,1-6 □ **dissabte**: Ac 13,44-52 / Sl 97 / Jn 14,7-14 □ **diumenge** vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.): Ac 14,21b-27 / Sl 144 / Ap 21,1-5a / Jn 13,31-33a.34-35.

El Crist-pastor és la figura central de la litúrgia d'aquest diumenge. L'Evangeli ens presenta un fragment del discurs que Jesús va pronunciar en ocasió de la festa de la Dedicació del Temple, una festa que avui els jueus encara celebren (la solemnitat de la *Hannukah*). Jesús, utilitzant el simbolisme del pastor i les ovelles, parla de la comunió que existeix entre el Mestre i els deixebles. Jesús coneix, és a dir, entra en el cor de la persona estimada i aquesta li respon escoltant la seva veu, és a dir, amb l'adhesió de la fe. Neix així el paradigma del deixeble ideal: aquell que segueix el seu Pastor, guia i company

de camí en aquesta vida. El deixeble que viu aquesta relació d'intimitat amb el Crist, la viu també amb el Pare perquè, com diu Jesús, entre ell i el Pare existeix una misteriosa unitat: «Jo i el Pare som u.»

La figura del Crist-pastor ens permet fer una reflexió sobre el sentit de la història i de la vida de l'Església. Aquesta té un pastor que estima i infon confiança, indica el camí, comparteix la paraula i es fa solidari de tots perquè busca el bé de tots. El pastor suprem i tots aquells que al llarg de la història, mitjançant el ministeri sacerdotal, l'han seguit són cridats a ser guies i companys de viatge en

el nostre caminar cap a la pàtria celestial. La vocació sacerdotal està teixida de carisma personal i vocació humana al servei de la comunitat cristiana.

Avui celebrem la jornada de l'Església, dels seus pastors, dels seus missioners, dels seus membres amb totes les seves joies i dolors. Malgrat les contradiccions i el sofriment presents en les nostres comunitats, per damunt de tot resplendeix la figura del Crist-pastor que coneix els seus, els crida pel nom, els comunica vida i els assegura la salvació.

Dra. Núria Caldach-Benages

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

Orde i Matrimoni fan visible l'Església

Aquests dos sagraments, com l'Eucaristia, fan visible l'Església i la seva vida en una doble perspectiva.

a) L'orde fa visible la vida espiritual de l'Església des de la perspectiva del ministeri sacerdotal, centrat en l'Eucaristia. El sagrament de l'Orde mostra i fa present en la vida eclesial el ministeri de Crist, Cap i Pastor, en la persona del qual actua el ministre ordenat.

El ministeri sacerdotal actualitza en l'Església el sacrifici de la Creu i la donació de l'Esperit pel Crucificat i Ressuscitat, sempre present i entregat en la seva Església.

b) El Matrimoni fa visible també la vida de l'Església des de la perspectiva de l'amor entregat i fidel de Crist a la seva Esposa.

El Matrimoni mostra que la vida de l'Església —que Crist vol posar davant seu sense taca ni arruga (cf. Ef 5,25-33) és fruit precisament del lliurament per amor incondicional i fins a la mort, viscut per Jesucrist en la seva vida terrena. Jesucrist, amb la donació de l'Esperit Sant, fa *santa* l'Església constituïda per éssers humans pecadors. En el benentès que molts d'ells, però, han esdevingut *sants i santes*, canonitzats o no.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

DÉU NO TÉ POR

Espiritualitat i servei als pobres

Per a qui viu en la complexitat del món contemporani la primacia és ésser amb el Senyor. És la primacia de la pregària i de la litúrgia. Una Església que prega i que és litúrgica sabrà comunicar la compassió del Senyor. La comunitat cristiana s'ha de saber presentar tal com és davant tothom: una comunitat que prega i que escolta la Paraula del Senyor.

El diumenge com a cor de la vida comunitària: és un tema en què insisteixo molt. La bellesa de la litúrgia ha estat el secret de les Esglésies ortodoxes durant la persecució comunista. Les nostres litúrgies són el cor de les nostres comunitats.

Al costat de la primacia de la litúrgia tota comunitat és cridada a viure la realitat de l'amor pels pobres. Quan parlo del servei als pobres no al·ludeixo només a les obres catòliques en favor seu, sinó a una necessària relació personal del cristià amb el pobre, amb un pobre. Cal recordar les paraules de l'Evangeli de Mateu: «Em vau visitar» (Mt 25,36). El pobre, en qui misteriosament hi ha present Jesús, ens evangelitza. Ens explica alguna cosa que per nosaltres sols no podem entendre.

El món contemporani ens posa en contacte amb els pobres d'arreu del món: els mitjans de comunicació fan entrar a casa nostra les imatges de les guerres, de la misèria, del dolor... Davant d'aquestes imatges no ens podem resignar a la deprecació o la impotència.

Estic profundament convençut que les nostres comunitats cristianes tenen molt a comunicar a les dones i als homes del seu món: un poble que parla de l'Evangeli i fa de la gratuïtat el cor de la pròpia vida i del propi donar-se als altres, té quelcom a dir.

Andrea Riccardi

(*Déu no té por*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat)

SANTORAL

25. ✚ Diumenge IV de Pasqua. El Bon Pastor i la mare del Diví Pastor; sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Aní, bisbe; santa Calixta, mr.

26. Dilluns. Sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i doctor de l'Església, venerat a Lleó; Mare de Déu del Bon Consell; sant Clet i o Anacleto, papa i mr.; sant Marcel·lí, papa i mr.; sant Pascasi, bisbe.

27. Dimarts. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947); sant Toribi de Mogrovejo, bisbe, santa Zita, vg., de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, preveres de Barbastre.

28. Dimecres. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania;

sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.; santa Valèria, mare de família mr.; beat Luquesi, terciari franciscà.

29. Dijous. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominicana, doctora de l'Església i copatrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. Divendres. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.

1. Dissabte. Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Anioli, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampluri, rel. hospitalari.

PADRES E HIJOS

Ponga fecha de caducidad al resentimiento

Crème, es un mal asunto llevar dentro de uno esta carcoma emocional que se llama resentimiento. Es muy deseable, para el bien

de todos, que el resentimiento entre los exmiembros de la pareja tenga fecha de caducidad.

El gran problema de quienes se estancan en el ayer doloroso es que terminan viviendo prisioneros del miedo o del rencor, obsesionados con las personas que quebrantaron su vida, lo que les impide cerrar la herida que les causaron. Quienes hacen las paces con el pasado, por fatal que éste sea, se reponen y controlan mejor su destino. Es un esfuerzo que vale la pena hacer para superar traumas.

La opción de la revancha no es útil. Como popularmente se dice, «el ojo por ojo termina dejándonos ciegos a todos». La venganza nos encierra en un estado emocional autodestructivo que llega a absorber toda nuestra energía psíquica, nos mantiene atados al verdugo y mina nuestra posibilidad de superar esta etapa tan amarga de nuestra vida.

El resentimiento, el odio exacerbado hacia quien creemos que nos ha dañado, es el combustible perfecto de muchas tragedias humanas. Seamos prácticos. Pongamos, lo antes posible, fecha de caducidad a nuestro rencor, y así conseguiremos, además de liberarnos del mismo para siempre, evitarnos múltiples sinsabores que, a la postre, harían mella en nuestra integridad física y mental.

Y la mejor vía terapéutica que puedo recomendarle como médico, para conseguirle saludable propósito de liberación del resentimiento, es la del perdón. Por eso voy a exponer algo que ya traté en un anterior libro *Psicología de la familia*. El primer punto será que el perdón es una eficaz terapia.

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

ENTREVISTA

JORDI-AGUSTÍ PIQUÉ

Tradició organística

El magisteri pontifici sobre litúrgia dels últims cent anys, de Pius X a Benet XVI, ha fomentat i ha demanat el conreu de la música litúrgica. L'atenció a l'orgue també hi ha estat present. Però el punt més important es deu al Concili Vaticà II, concretament en la *Sacrosanctum Concilium* (n. 120), que ratifica l'orgue com a instrument característic de la celebració litúrgica. A Montserrat, l'atenció al conreu i la cura de la litúrgia ha portat a fomentar el cant gregorià, la polifonia, el cant de l'assemblea i la música de l'orgue. El nou orgue de la basílica —avui a les sis de la tarda se celebra el concert inaugural— és una anella més d'aquesta tradició. El P. Jordi Agustí Piqué, OSB, és organista del Monestir de Montserrat.

Què pot donar de si aquest nou instrument?

El nou orgue està pensat per a l'acompanyament del cant de l'assemblea, del cor monàstic i de l'Escolania. També aporta, per les seves característiques tècniques, la possibilitat de l'execució de la major part del repertori organístic. De fet, la ubicació del nou instrument vol omplir de so la nau de la Basílica: amb els registres més suaus i amb el so més ple i potent. Un aspecte particular és que amb ell podem interpretar com es mereix el repertori dels Mestres de l'Escolania.

Montserrat sempre ha anat de la mà de la cultura, i de la música en particular...

Música i cultura, en el marc de la litúrgia, són elements fonamentals de comunicació. La Paraula cantada és la base de tota celebració litúrgica. Cada època ha pres les seves formes culturals per bastir les formes de la seva litúrgia. El món contemporani també ho ha fet i ho fa. Cal només pensar que durant la benedicció del nou orgue foren estrenades dues composicions contemporànies escrites especialment per a l'ocasió.

La música sempre ha tingut un paper evangelitzador?

La música dins la litúrgia pot expressar molt bé l'experiència d'aquesta transcendència que ens parla i que ens porta cap a Déu.

Oscar Bardají i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

EN PRIMERA PERSONA

Rosalia Mercadé Pailau és mestra i jubilada.

Rosalia, com veu una mestra jubilada l'ensenyament actual i els continus intents de reformes?

Per tal que un país progressi l'educació és fonamental, cal inversió, esforços i voluntat política. També és bàsic que es valori la feina dels mestres.

Veient els comportaments de nens, joves i adults, creus que gaudim en la nostra societat d'una bona educació?

Ens cal millorar. Però recordo que la tasca d'educar no només recau en l'escola. És molt important que els pares, la família, el barri o la ciutat siguin elements educadors. Això vol dir que tots hem

d'estar implicats. També l'Església ha de ser educadora.

Com veus el moment present de l'Església a Lleida?

No enyoro res del passat. Jo intento posar el meu granet de sorra. Ser un element positiu allà on participo, ja sigui a l'Ermita de Grenyana o a la parròquia. En l'Església tots hi som necessaris, aquí i a Roma.

Al teu parer, per què manquen preveres?

L'Església no ha estat una bona alumna. No hem fet els deures o no els portem al dia. Sempre procuro fer costat als preveres o religiosos, començant pels de la família. Pregó pels joves que decideixen fer aquest pas. Tinc l'esperança en el futur.

El dilluns sant, unes famílies de Butsènit i Rufeua vàrem anar a Montserrat, a viure una romeria. Vam arribar a les 11 h per a la missa conventual; a les 12 h el Pare Josep, sagristà, ens va acollir i li vam fer moltes preguntes referents a l'espiritualitat benedictina. A les 12 h vam escoltar l'escolania i tot seguit vam anar a venerar la Mare de Déu i adorar el nen Jesús. Després vam dinar i vam acabar la diada, la romeria, donant gràcies a Déu pel dia tan entranyable, i al mateix temps van gaudir de les imatges que des de la Muntanya es contemplen.

GRÀCIES MARE DE DÉU DE MONTSERRAT!

► Cada diumenge, de 2/4 de 6 a les 6 de la tarda, el bisbat de Lleida té 1/2 hora de programa a *Ràdio Estel* i *Ràdio Principat* (FM 91.5). Podeu sintonitzar i escoltar-nos. També, per a aquells que no puguin seguir el programa en directe del diumenge, poden escoltar-lo a la nostra web: www.bisbatlleida.org. Aquesta emissió radiofònica s'enregistra en els estudis de ràdio COPE Lleida, cosa que agraim al seu director i als seus tècnics.

Primer de Maig: Manifest 2010

Entre altres, dels moviments obrers cristians de Catalunya i Balear, ACO, JOC, Delegacions de pastoral obrera de les diòcesis catalanes.

«El Primer de Maig, Dia Internacional dels Treballadors i Treballadores, és una jornada reivindicativa en la qual commemorem la solidaritat dels obrers de Xicago de 1886 i les víctimes de la defensa dels drets laborals. Avui, 124 anys després, veiem noves víctimes de la desigualtat, de l'explotació i de l'atur en el món del treball. Com a cristians compromesos en el món obrer, prenent com a base la realitat que vivim, els criteris de l'Evangeli i la convicció que, per voluntat de Déu, els béns de la terra són per a tothom, segons el principi del pensament social de l'Església, volem manifestar públicament aquestes reflexions» (el text íntegre es troba penjat a la nostra web: www.bisbatlleida.org. Aquí sols publiquem el segon punt del manifest).

«Partint de criteris comunitaris, valorem que:

- El treball és un dret fonamental, no una almoïna. Fent nostra la causa de Jesús, que aixeca la persona humana en la seva dignitat, el treball ha de promoure la humanització i la solidaritat. És indispensable la consciència col·lectiva davant de l'individualisme i la desmotivació laboral.
- El treball ha d'estar al servei de la persona, no la persona al servei del treball. Necessitem un sistema més comunitari i cooperatiu. Hem de ser capaços d'organitzar-nos, i no esperar que tot ens vingui fet.
- Si hi ha d'haver reformes, no han de recaure només sobre la classe treballadora, sinó que cal canviar el sistema bancari i el sistema empresarial.»

Agenda

Diumenge 25 d'abril.—A les 18 h, a la catedral, recés organitzat pel secretariat de la pietat popular. A les 19.30 h, Eucaristia. Dirigeix Mn. Mateu Freixes.

Dilluns, 26 d'abril.—A les 20 h, a la capella de l'Acadèmia Mariana, taller de pregària per a joves.

Dimarts, 27 d'abril.—Festivitat de la Mare de Déu de Montserrat.

Dimarts, 27 d'abril.—A les 20 h, a la Mariana, curs de formació organitzat per l'Hospitalitat de Lourdes: *La moral de la persona*, dirigit per Mn. Jordi Pardell.

Dimecres, 28 d'abril.—De les 18 a les 19 h, a la parròquia de Santa Teresina, grup de pregària, Vida Creixent.

Dijous, 29 d'abril.—De 19.30 a 20.30 h, a la parròquia de Santa Maria Magdalena, grup de pregària.

Dissabte, 1 de maig.—A les 17 h, a la catedral, *Lectio divina*, dirigida per Mn. Daniel Turmo.

Dissabte 1 de maig.—A les 22.30 h, en l'església Sant Llorenç, Adoració Nocturna.

Dissabte, 22 de maig.—A Terrassa, l'Aplec de l'ESPERIT: «Amb vosaltres cada dia». És una invitació ben cordial a tots els joves perquè gaudeixin d'un esdeveniment singular.

EL SETRILL

Creu Roja

Vivim aquest temps llarg de Pasqua que marca el pas de Jesús de mort a vida i que ens invita a tots nosaltres a reviuir aquest mateix pas quotidianament. Això em fa pensar en el senyor Henri Dunant, que en l'any 1859, degut a l'atzar d'un dels seus viatges de negocis, va haver de creuar el camp de batalla de Solferino. Allí hi descobrí l'horror absolut. Milers de morts i, pitjor encara, innombrables ferits que agonitzaven en atroços dolors, sense cap mena d'ajut ni assistència.

Henri Dunant baixa del seu carruatge i passa 48 hores espantoses, les mans en la sang, intentant acompanyar alguns moribunds. D'aquí en treu una lliçó que marcarà no solament el seu futur, sinó igualment el de moltes persones arreu del món: neix el servei humanitari organitzat, la Creu Roja. Segons els principis d'aquest servei, el soldat, un cop per terra, desarmat i ferit, cessa de pertànyer a una nació, a un camp, i esdevé novament un home, un humà al qual s'ha de protegir, assistir, curar, sense tenir en compte el seus compromisos en el conflicte en el qual participava.

Henri Dunant, fundador de la Creu Roja, escriu tota aquesta experiència en el llibre *Un record de Solferino (Un souvenir de Solferino)*. El senyor Dunant invita els humans a fer abstracció de tota pertinença nacional, considerant l'acte humanitari com aquell que tracta fins i tot el nostre enemic, un cop reduït a l'estat d'ésser humà inofensiu, com si fos el nostre amic.

Josep Alexandre Baró Ania

Delegat de Mitjans de

Comunicació Social del bisbat de Lleida